

Лисиця й журавель

Наталя Забіла

Була Лисиця скупердяйка,
Що гіршу й в світі не знайти.
Зате ж була вона хазяйка —
Могла й зварити, і спекти.
Та щоб у гості запросити
Хоч би когось — того нема:
— Аби самій ходити ситій! —
І завжди все поїсть сама.
Одного разу біля річки
Зустрівся з нею Журавель
Та й каже: — Як живеш, Лисичко?
Ось я прибув з чужих земель.
Там все незвичне, все не наше,
І все якесь то несмачне...
А в тебе, кажуть, добра каша,—
То, може, й пригостиш мене?
— Приходь, приходь!— Лисичка каже,
Та ще й всміхається йому,
А мислить: "Ось побачиш, враже,
Як добре я тебе прийму!"
Смачної каші наварила,
Борщу з сальцем та з часником,
Тоді гарненько стіл накрила
Святковим чистим рушником.
Лисиця хитра, знають люди,—
Недовго думавши, взяла
Та на пласкі великі блюда
І борщ, і кашу розлила.
От гість заходить до оселі.
Вона кладе виделку й ніж
Та й підсува йому тарелю.
— Ну, любий гостю,— каже,— їж!
До столу Журавель сідає,
В тарелю дзьобом — стук та брязь...
Нічого в дзьоб не попадає,
Покуштувати навіть — зась!
Аж тут сама Лисичка наша

Метким та ловким язичком
Злизала вмить з тарелі кашу
І вихлебтала борщ цілком.
Журав підвівся дуже чемно.
— Спасибі,— каже,— за обід!
Тепер приходь і ти до мене,
Я пригощу тебе як слід!
Три дні Журав до річки бігав,
Багато риби наловив,
Дістав десь куховарську книгу
І цілий день читав та вчив.
Та й заходивсь варити юшку:
В казан великий рибку склав,
Налив води, поклав петрушку,
І кропу, й різних інших трав.
Додав туди іще й лист лавровий,
Привезений з чужих земель.
І юшку добру, пречудову
Зварив на славу Журавель.
Зварив та й влив у глек високий
Із довгим горлечком вузьким...
Усе готове. Чути кроки —
Лисиця йде до нього в дім.
— Заходь, заходь, ласкаво просим
Журав назустріч дріботить.
Вона зайшла, крутнула носом:
Як смачно рибкою пахтить!
Вона до глека — надаремно!..
Лисичка й так і сяк стає,
Шибав в ніздрі дух приємний,
А язичок не дістає!
Рудим хвостом крутнула гостя
Та й подалася з хати пріч!
А вдома, плачучи від злості,
В куток забила на піч.
Покликав Журавель журавок,
І сірих чапель, і лелек,—
Усіх, хто має змогу й навик
Устромлювати дзьоба в глек.
Всі досхочу понаїдались,
Хвалили юшку залюбки,

І довго там не припинялись
Веселі співи і танки.